

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **T. D. C.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. MV-59928-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. MV-59928-5/SO-2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 2. 2019, č. j. OAM-11790-16/PP-2018, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o vydání povolení k přechodnému pobytu, podaná podle § 87b odst. 1 téhož zákona, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, jíž odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce měl za to, že žalovaný nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem.
3. Žalobce upozornil, že jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta z důvodu, že u něj hrozí důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V této souvislosti namítal, že správní orgán nepřezkoumatelným způsobem, tedy i mylně a nezákonně interpretoval a aplikoval neurčitý právní pojem závažné narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti poté nezákonně zamítl žádost žalobce. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 4 As 4/2010, a konstatoval, že obě rozhodnutí se primárně zabývají posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek. Přitom právě v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je vyjádřen i právní názor žalobce, že nelze v jeho případě aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku. Dále žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62, který se zabýval přezkoumatelností správního rozhodnutí s ohledem na interpretaci předmětného neurčitého pojmu.
4. Žalobce byl přesvědčen, že se správní orgán nedostatečně zabýval všemi okolnostmi v jeho případě významnými a jeho žádost zamítl pouze z toho důvodu, že byl pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Správní orgán nedostatečně zohlednil skutečnost, že úloha žalobce při spáchání trestného činu organizovanou skupinou spočívala toliko v obstarání nemovitosti a na samotné drogové trestné činnosti se již nepodílel. Žalobce vytýkal správnímu orgánu, že veškeré jeho úvahy směřují do minulosti a nedostatečně zohledňují, že žalobce dnes žije řádným životem, plní veškeré své povinnosti a je plnohodnotným členem společnosti.
5. Žalobce rovněž namítal, že přestože na první pohled správní orgán v odůvodnění rozhodnutí věnuje posouzení přiměřenosti rozhodnutí dostatek prostoru, obsahově přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce naprosto nedostatečně odůvodnil. V tomto kontextu žalobce odkázal na znění § 174a zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že výčet uvedený v předmětném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinak řečeno podle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž právě § 174a zákona o pobytu cizinců nabízí odpověď na otázku, co je onou přiměřeností. Podle žalobce tak citované ustanovení nabízí onen minimální výčet okruhů, s nimiž se správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti poté žalobce upozornil na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav, a uvedl, že s ohledem na jeho znění nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí pouze v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách.

6. Závěrem žalobce konstatoval, že žije na území České republiky 26 let, má zde vybudováno veškeré zázemí. Naopak v zemi původu již žádné nemá. Žalobce žije na území společně se svou družkou a má zde tři děti, které mají státní občanství České republiky. Neudělením pobytového oprávnění by došlo k roztržení jeho rodiny, což je okolnost, kterou podle žalobce správní orgán nedostatečně zvažil.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Žalovaný trval na přezkoumatelnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce ohledně nesprávné interpretace a aplikace pojmu závažné narušení veřejného pořádku konstatoval, že v napadeném rozhodnutí vymezil veškeré abstraktní pojmy. Odkazoval přitom konkrétně na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Předmětná vymezení proběhla v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný měl za to, že se přezkoumatelným způsobem vyjádřil rovněž i k otázce ohrožení veřejného pořádku žalobcem do budoucna a zdůraznil, že skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že došlo k nesprávné interpretaci daných pojmů. K poukazu žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 4 As 4/2010, poté uvedl, že nelze aplikovat na projednávanou věc, neboť se týká ochranných známek. Pro úplnost uvedl, že žalobce v žalobě pouze obecně odkazuje na judikaturu, avšak konkrétně neuvádí, v čem měl žalovaný a správní orgán prvního stupně pochybit při aplikaci a interpretaci daných pojmů.
8. K námitce žalobce, že bylo vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nepřiměřeně zasazeno do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný odkázal na stranu 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se otázkou přiměřenosti rozhodnutí zabýval. Nesouhlasil tak s argumentací žalobce, že se nedostatečně vypořádal s jeho individuální situací, a že by se jednalo o nedostačující odůvodnění. Žalovaný argumentoval tím, že povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat dogmaticky a vykládat tento závazek tak, že odůvodnění vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení. Podstatné je, aby byly vypořádány všechny závažné argumenty. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 3 Azs 134/2017.
9. Závěrem žalovaný podotkl, že v průběhu řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a že napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

Ústní jednání

10. Při jednání soudu konaném dne 11. 8. 2021 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť v něm není zdůvodněno, proč žalobce představuje závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Konstatoval, že se žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rovněž nevypořádal s otázkou přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti právní zástupce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, sp. zn. 2 Azs 29/2019, a uvedl, že se žalovaný vůbec nezabýval délkou pobytu žalobce na území. Závěrem navrhl, aby soud žalobě vyhověl.

11. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a obsah správního spisu. Dále zdůraznila, že výkladem pojmu závažné porušení veřejného pořádku se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly správní orgány obou stupňů. Upozorňovala na to, že se žalobce na území České republiky opakovaně dopustil trestné činnosti, a to ve velice rychlém sledu. Za svou trestnou činnost byl opakovaně odsouzen s tím, že zpočátku mu byly ukládány podmíněné tresty a byla mu dána možnost nápravy. Závažnost trestných činů se však u žalobce stupňovala. S poukazem na to pověřená pracovnice zdůraznila, že z jednání žalobce vyplývá lhostejnost k zákonům České republiky a nevěle se jimi řídit. Poukazovala rovněž na skutečnost, že žalobce po dlouhou dobu svého pobytu na území České republiky páchal trestnou činnost, nebo se nacházel ve vazbě či ve výkonu trestu. Ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí konstatovala, že se správní orgány ve svých rozhodnutích vypořádaly se všemi žalobcem v průběhu řízení tvrzenými skutečnostmi, a to jak s délkou pobytu žalobce na území České republiky, tak se skutečností, že má na území dvě zletilé děti a družku. Závěrem pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány nepřezkoumatelným způsobem interpretovaly neurčitý právní pojem závažné narušení veřejného pořádku a nedostatečně odůvodnily přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
14. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

15. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
16. Soud prostudoval rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně a shledal, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní orgány při svém rozhodování dospěly k závěru, že žalobci nelze udělit povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je zde důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a zároveň měly za to, že žalobou napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Svůj právní názor ohledně závažného narušení veřejného pořádku žalobcem správní orgán prvního stupně obsáhle odůvodnil na stranách 10 až 12 prvoinstančního rozhodnutí. Nejprve se věnoval samotnému pojmu veřejný pořádek, resp. pojmu narušení veřejného pořádku závažným způsobem, a konstatoval, že tento je použit v § 87e zákona o pobytu cizinců. Při výkladu neurčitého právního pojmu vycházel ze skutečnosti, že uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců je výsledkem implementace směrnice Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice č. 2004/38/ES“) do českého vnitrostátního práva. Odkázal na čl. 27 předmětné Směrnice č. 2004/38/ES, která upravuje tzv. výhradu veřejného pořádku, a uvedl, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou bezpečnosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, jejíž chování musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Při vymezení obecného pojmu narušení veřejného pořádku správní orgán prvního stupně dále vycházel i z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Správní orgán prvního stupně byl přesvědčen, že existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, byla v daném případě beze vší pochybnosti prokázána a potvrzena celou soudní soustavou České republiky. Zdůraznil, že žalobce byl po dobu pobytu na území České republiky celkem třikrát pravomocně odsouzen za spáchanou trestnou činnost. Z rozsudků příslušných soudů vyplývá, že v prvních dvou případech se žalobce dopustil méně společensky závažné trestné činnosti, nicméně ve třetím případě byl odsouzen za společensky nebezpečnou trestnou činnost, a to nedovolené vyrábění a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Tento čin spáchal jako člen organizované zločinecké skupiny. Podle správního orgánu prvního stupně nelze v případě žalobce vyslovit závěr, že hrozba narušení veřejného pořádku je vyloučena.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Co se týče posuzování přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, je pravdou, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí skutečně nikde na uvedené ustanovení neodkazuje. Nicméně z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (strana 6-8) je jednoznačně seznatelné, že se správní orgán dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval. Konstatoval, že žalobce měl při páchání trestné činnosti myslet na to, že žije dle svých slov v harmonickém svazku se dvěma dětmi, a nepřisvědčil argumentaci žalobce, že jsou jeho rodinní příslušníci na něm finančně závislí. Zdůraznil, že syn i dcera žalobce jsou občany České republiky a jeho družka na jejím území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu s platností již od 25. 1. 2005, tudíž je důvodný předpoklad, že v České republice mají všichni vytvořeno zázemí a podmínky i pro zaměstnání s trvalým příjmem. Správní orgán prvního stupně měl za to, že žalobci bylo umožněno díky udělenému povolení k trvalému pobytu žít běžným životem, podílet se na výchově dětí bez odloučení. Pácháním trestné činnosti způsobil újmu sobě, své družce a svým dětem.
19. Závěry správního orgánu prvního stupně následně aproboval žalovaný a na stranách 4-5 svého rozhodnutí rovněž za pomoci judikatury Nejvyššího správního soudu opětovně vymezil neurčitý právní pojem veřejný pořádek a pojem závažné narušení veřejného pořádku. Při posouzení závažnosti jednání žalobce ve vztahu k narušení veřejného pořádku posoudil intenzitu, druh a závažnost protiprávního jednání, a zda takovým jednáním došlo k závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podotkl, že jednání, jehož se žalobce dopustil, nebylo pouhým opomenutím povinnosti, jednorázovým excesem, a zdůraznil, že k němu došlo za účelem finančního zisku ve spojení s organizovanou skupinou, což ještě zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku.
20. Žalovaný se ztotožnil i s posouzením správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Úvahy správního orgánu prvního stupně poté doplnil o posouzení souladu dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti nejprve odkázal na znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a poté i na k tomu se vztahující judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Dospěl k závěru, že žalobci není zamítavým rozhodnutím znemožněno nadále realizovat svůj soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Neudělením pobytu není žalobci uložen žádný zákaz pobytu na území do budoucna. Žalovaný rovněž upozornil, že žalobce může po uplynutí zkušební doby opětovně požádat o udělení pobytového oprávnění. Kontakt se svými dětmi může udržovat pomocí krátkodobých víz. Stejně tak jako děti žalobce a jeho družka ho mohou navštěvovat v zemi jeho původu. Fungující a reálný rodinný život může být navzdory nevyhovění jeho žádosti i nadále realizován. Žalovaný měl za to, že žalobce nijak nedoložil ani své tvrzení, že by na něm jeho rodina byla existenčně závislá.
21. Zdejší soud má za to, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99), jednoznačně vyplývá, že tyto svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, co znamená neurčitý právní pojem závažné narušení veřejného pořádku, proč se domnívají, že žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek a z jakého důvodu mají za to, že vydání napadeného rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánu prvního stupně plně přezkoumatelnými. Nadto soud konstatuje, že má za to, že v daném případě žalobce spíše nesouhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu prvního stupně ohledně skutečnosti, že žalobce závažně narušil veřejný pořádek, a že nelze v jeho případě očekávat, že bude v budoucnu respektovat zákony České republiky, a že žalobou napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, než že by považoval napadená rozhodnutí v tomto směru za zcela nepřezkoumatelná. Uvedené je ovšem otázkou zákonnosti rozhodnutí, kterou se bude soud zabývat níže, a nikoliv jeho přezkoumatelnosti.

22. Předmětem sporu v projednávané věci je předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jelikož v jeho případě existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce v podané žalobě nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem žalovaného, který přistoupil k uplatnění uvedeného ustanovení. Žalobce měl totiž za to, že se žalovaný nezabýval všemi okolnostmi jeho případu, nedostatečně zohlednil jeho úlohu při spáchání trestné činnosti, a rovněž skutečnost že již v současné době žije spořádaným životem.
23. Pro posouzení žalobcových námitek soud z obsahu správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl od roku 2007 držitelem povolení k trvalému pobytu, jehož platnost byla zrušena rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 4. 2018, č. j. OAM-329-14/ZR-2018, podle § 77 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně. Z popisu z evidence rejstříku trestů je zřejmé, že byl žalobce pravomocně odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 5. 2014, sp. zn. 31 T 69/2013, k peněžitému trestu a trestu propadnutí věci za úmyslný trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“). Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 7. 2016, sp. zn. 33 T 104/2016, byl poté žalobce pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku pro spáchání totožného úmyslného trestného činu, tj. porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Z popisu evidence rejstříku trestů je dále zřejmé, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, sp. zn. 51 T 10/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 11 T o 91/2017, pravomocně odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 4 PP 21/2018, byl žalobce z výkonu tohoto trestu podmíněně propuštěn, přičemž zkušební doba mu byla stanovena do 26. 4. 2023.
24. K tomu soud podotýká, že shora poukazované trestní příkazy, jakož i rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze jsou součástí správního spisu. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, sp. zn. 51 T 10/2016, vyplývá, že se žalobce nejméně od 22. 9. 2015 do 9. 11. 2015 jako člen organizované skupiny osob úmyslně podílel na organizování a realizaci výroby psychotropní látky metamfetamin (pervitin) s cílem získat pro sebe majetkový prospěch, kdy zajišťoval nemovitosti vhodné pro výrobu a skladování metamfetaminu. Jeho jednání nebylo pouze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ojedinělé, neboť žalobce poskytoval součinnost při zajišťování vhodných objektů dalším osobám v průběhu páčání celého trestného činu. Z uvedeného rozsudku je dále zřejmé, že žalobci byl uložen souhrnný trest s ohledem na to, že byl v mezidobí od zahájení trestního stíhání odsouzen společně se svou družkou trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 7. 2016, sp. zn. 33 T 104/2016, pro přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením.

25. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
26. Dle čl. 27 bodu 1 pobytové směrnice členské státy *smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.*
27. Podle čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice *musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
28. Soud na začátek predestírá, že k otázce tzv. výhrady veřejného pořádku se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a ačkoliv se poukazované rozhodnutí týká rozhodování o správním vyhoštění, má soud za to, že je třeba níže uvedené požadavky uplatnit i v případě žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ V tomto kontextu je třeba zmínit, že celá hlava IV zákona o pobytu cizinců nazvaná „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ byla do tohoto zákona vnesena v důsledku implementace práva Evropské unie do českého právního řádu. Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, to jest mj. s respektem k čl. 27 pobytové směrnice.
29. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na shora uvedené správní orgán tedy nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, ale musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince a zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna.
30. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce se tedy mimo jiné společně s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení vyplývajícím z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost trestného činu spáchaného žalobcem je dle názoru zdejšího soudu nutné hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem. Navíc nelze pominout ani postavení žalobce v rámci organizované zločinecké skupiny, které nebylo nijak okrajové. Žalobce pro organizovanou skupinu zajišťoval nemovitosti sloužící k výrobě a skladování omamných látek, což činil úmyslně za účelem dosažení finančního zisku.

31. Je sice pravdou, že od spáchání poslední trestné činnosti žalobce uplynulo již 6 let, přičemž z žádného podkladu založeného ve správním spise nevyplývá, že by žalobce v tomto mezidobí byl pravomocně odsouzen za další trestnou činnost, nicméně z pohledu soudu daná skutečnost nemůže být považována za řádné vedení života, neboť minimálně polovinu této doby žalobce strávil ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek nelze spojovat pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti. Ani skutečnost, že byl žalobce z výkonu trestu podmíněně propuštěn na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4, samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce a nezaručuje, že se skutečně napravil. V případě žalobce není možné automaticky předpokládat pominutí nebezpečí narušení veřejného pořádku.
32. Dále při hodnocení potenciální nebezpečnosti žalobce do budoucna a zkoumání individuálních okolností jeho případu nelze dle soudu pominout skutečnost, že se žalobce dopouštěl trestné činnosti opakovaně. Ačkoliv byl trestním příkazem Obvodního soudu v Praze 4 ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. 31 T 69/2013 odsouzen pro přečin porušení práv k ochranné známce a jinému značení podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit od nezjištěné doby do konce roku 2012, v následujícím roce se uvedeného přečinu dopustil opětovně, a to navíc společně se svou družkou, za což byli společně odsouzeni trestním příkazem Obvodního soudu v Praze 4 dne 29. 7. 2016 k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku. Následně žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a to navíc jako člen organizované skupiny. S ohledem na shora uvedené má soud za oprávněnou pochybnost žalovaného i správního orgánu prvního stupně o možné změně v přístupu žalobce k respektování právních předpisů.
33. V nyní projednávané věci tak soud při zohlednění nejen žalobcem posledně spáchané trestné činnosti, ale i individuálních okolností jeho případu dospěl shodně jako správní orgány k závěru, že dosavadní a současný život žalobce nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, že žalobce povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.
34. Pokud žalobce namítá, že správní orgány postavily svá rozhodnutí pouze na faktu, že byl žalobce pravomocně odsouzen, a nijak nezohlednily, že se v podstatě na samotné drogové činnosti nepodílel, soud k tomu uvádí, že s tímto nesouhlasí, jak bude rozvedeno níže.
35. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se tento nejprve podrobně zabýval tím, zda lze na žalobce hledět jako na rodinného příslušníka občana Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Evropské unie mladšího 21 let ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl ke kladnému závěru, neboť je otcem státního občana České republiky, svého syna Do Hung, nar. 8. 3. 1999. Dále zkoumal existenci důvodů pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f). Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že se žalobce v minulosti dopustil trestné činnosti, z níž byl uznán vinným a za kterou byl pravomocně odsouzen. Konstatoval, že žalobce byl dvakrát odsouzen za přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením a v jednom případě za spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V souvislosti s posledním trestným činem, kterého se žalobce dopustil, správní orgán prvního stupně uvedl, že příprava drog, či podílení se na ní, je velmi společensky nebezpečná a opovržením hodná, neboť konzumace drog bezprostředně ohrožuje zdraví a život, a to nejen jejich konzumentů, ale i díky velkému množství toxického odpadu při jeho výrobě i dalších osob. Dále správní orgán prvního stupně svůj závěr, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zdůvodnil tím, že uvedené bylo prokázáno a potvrzeno celou soudní soustavou České republiky. Aktuálnost závažného jednání je dána tím, že se žalobce v současné době nachází ve zkušební době, přičemž jde již o třetí trestný čin, za který byl odsouzen. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že jednání žalobce v jeho minulosti představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který je hoden ochrany, a to i takovou formou, že žalobci nebude vydán přechodný pobyt na území. Následně se zabýval definováním samotného pojmu veřejný pořádek a konstatoval, že jednání žalobce, za které byl odsouzen, je natolik závažné, že ho lze kvalifikovat jako porušení veřejného pořádku závažným způsobem.

36. Správní orgán prvního stupně poukazoval i na to, že žalobce dokonce spáchal zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, který je vysoce společensky nebezpečný, a to jako člen organizované zločinecké skupiny. Předmětnou trestnou činnost páchal v úmyslu získat pro sebe značný finanční prospěch, čímž porušil hned celou řadu zájmů. Při hodnocení situace žalobce vzal správní orgán prvního stupně rovněž v úvahu, že první dva trestné činy, kterých se žalobce dopustil, lze charakterizovat jako méně společensky závažné, na rozdíl od posledního žalobcem spáchaného zločinu. S ohledem na dosavadní nerespektování zákonů České republiky žalobcem byl správní orgán přesvědčen, že žalobce představuje reálné nebezpečí pro veřejný pořádek.
37. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobce narušil závažným způsobem veřejný pořádek České republiky. Rovněž poukázal na to, že se žalobce dopustil dvou přečinů, když opakovaně porušoval práva k ochranné známce a jiným označením a následně se dopustil zločinu, nadto jako člen organizované skupiny, která se podílela na výrobě a distribuci drog. V posledně poukazovaném případě bylo podle žalovaného nutné uvést, že se jedná o natolik společensky škodlivé jednání, že soud stanovil žalobci trest odnětí svobody nepodmíněný. Jednání, jehož se žalobce dopustil, nebylo pouhým opomenutím povinnosti. Závažnost jednání žalobce zvyšuje i fakt, že se před posledním trestným činem dopustil dvou přečinů, za které mu byl vyměřen trest. Nadto byl jeho motivem finanční zisk. Intenzitu narušení veřejného pořádku zejména zvyšuje skutečnost, že se uvedené trestné činnosti žalobce dopustil jako člen organizované

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skupiny. Žalovaný dále podotkl, že žalobce byl sice z výkonu trestu podmíněně propuštěn, neboť obvodní soud dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje možnost nápravy, nicméně jeho zkušební doba poběží až do 26. 4. 2023, přičemž žalobce v této době musí nejprve prokázat, že vede řádný život.

38. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že se správní orgány při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou by žalobce představoval pro veřejný pořádek do budoucna, nespokojily s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustil trestného činu. Naopak vzaly v úvahu závažnost všech trestných činů, kterých se žalobce dopustil, úlohu žalobce v rámci spáchané trestné činnosti, a i rozhodnutí obvodního soudu o podmíněném propuštění na svobodu, které bylo vydáno s ohledem na dosavadní chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, v čem spatřují důvod trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce a své pochybnosti o změně jeho přístupu k respektování zákona. Soud je toho názoru, že správní orgány zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, a to nejen zcela v souladu s výše poukazovaným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, na které v podané žalobě upozorňoval i žalobce, když zřejmě nesprávně uvedl spisovou značku sp. zn. 4 As 4/2010, na místo sp. zn. 3 As 4/2010, přičemž zdejší soud se s jejich závěry zcela ztotožnil.
39. Další žalobní námitka směřovala k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
40. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
41. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci.

42. Podmínky § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
43. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že tyto v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě žalobcových tvrzení a námitek hodnotily, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
44. Z obsahu správního spisu, a především z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány se zabývaly dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce. Vzaly v úvahu dobu, po kterou žalobce na území České republiky pobývá, jakož i skutečnost, že zde má družku T. T. K., nar. „X“, syna H. D., nar. „X“, a dceru M. N. D., nar. „X“. Přičemž jeho děti jsou státními příslušníky České republiky. Délka pobytu žalobce na území (26 let), stejně tak jako existence rodinného života žalobce, nebyla správními orgány nikterak zpochybněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce měl v České republice uděleno povolení k trvalému pobytu od roku 2007 (bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 11. 4. 2018, č. j. OAM-329-14/ZR-2018). Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány ověřily, že žalobce vlastní byt v „X“. Přihlédly též k tomu, že žalobce má v České republice zletilou dceru české státní příslušnosti a zletilého syna rovněž české státní příslušnosti, který studuje na soukromém gymnáziu, oba žijí se svojí matkou, družkou žalobce, která na území České republiky pobývá od roku 2005 na základě povolení k trvalému pobytu. V daném případě tudíž správní orgány shledaly, že je zde důvodný předpoklad, že děti žalobce i jeho družka mají na území České republiky vytvořeno zázemí a podmínky, a to i pro výkon zaměstnání. Dospěly k závěru, že žalobce v průběhu řízení neprokázal, že by jeho děti s ohledem na svůj věk či například s ohledem na svůj zdravotní stav nebyly schopny se o sebe postarat, a že by byly na svém otci finančně závislé. Pokud jde o integraci žalobce v České republice, vzaly rovněž v úvahu, že žalobce se v České republice dopouštěl opakovaně úmyslného protiprávního jednání. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného života žalobce neopomněly ani na skutečnost, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí může dojít k rozdělení rodiny žalobce. Správní orgány poukázaly na skutečnost, že žalobci nic nebrání, aby kontakt se svou rodinou udržoval prostřednictvím krátkodobých víz a po uplynutí zkušební doby opět požádal o některý druh pobytového oprávnění. Upozorňovaly též na skutečnost, že rodině žalobce nic nebrání, aby ho navštěvovala v zemi jeho původu.
46. Správní orgány vzaly v úvahu skutečnosti, na které poukazuje žalobce v žalobě, tedy že žalobce na území České republiky žije velkou část svého života a má v České republice rodinu a zázemí. Žalobce v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní okolnosti správní orgány opomněly zjistit, resp. v jakém směru jsou skutková zjištění správních orgánů nedostatečná. Správní orgány vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, vytvořily si ucelený obraz o rodinných vazbách žalobce. Správní orgány považovaly pouto mezi žalobcem a jeho rodinou za skutečné a toto nezpochybňovaly. Správní orgány vyhodnotily, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude zamítnutím žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu negativně zasaženo, avšak v daném případě neshledaly tento zásah nepřiměřeným vzhledem k závažnosti trestné činnosti žalobce. S tímto posouzením se soud ztotožňuje.
47. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí je v daném případě nutné poměřovat zásah do rodinného a osobního života cizince, ke kterému dojde v souvislosti s předmětným rozhodnutím, a míru ohrožení narušení veřejného pořádku, kterou případný další pobyt cizince představuje.
48. V daném případě, jak již bylo uvedeno výše, žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let. Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve druhém odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku. Nadto nelze pominout ani skutečnost, že již v minulosti byl dvakrát pravomocně odsouzen za přečin porušení práv k ochranné známce a jiným značkám podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

49. Soud souhlasí se správními orgány, že již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) trestné činnosti páchané v souvislosti s výrobou a distribucí drog je nutno hodnotit jako vysokou, zejména ve vztahu k významu chráněného společenského zájmu. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře shledal, že spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 či 3 trestního zákoníku představuje jednání, jímž cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45, a ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019-27). Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které správní orgány nezohlednily, pokud jde o spáchaný skutek a roli žalobce, kterou nelze bagatelizovat tak, jak to žalobce činí v podané žalobě. Jak totiž vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2017, č. j. 51 T 10/2016-13112, žalobce se na organizování a realizaci výroby psychotropních látek podílel zcela vědomě. Při dělbě úkolů v rámci vzájemné součinnosti osob v organizované zločinecké skupině bylo právě funkcí žalobce, aby pronajímal různé nemovitosti sloužící k výrobě a skladování těchto látek. Žalobce součinnost poskytoval v průběhu páchaní celého zvláště závažného zločinu. Jeho zapojení do páchané trestné činnosti tak nelze vnímat jako okrajové, když bez zapojení žalobce by jeho spolupachatelé neměli kde předmětné psychotropní látky vyrábět a skladovat.
50. Soud má tedy za to, že žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho družky a dnes již zletilých dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání posledního trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, aby bylo možné považovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za neadekvátní. Jak opakovaně zdůraznily správní orgány, žalobce si měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Správní orgány neshledaly žádné mimořádné okolnosti, jež by vyžadovaly trvalou přítomnost žalobce na území, resp. důvody, pro které by se rodina nebyla schopna nadále o sebe postarat. V daném případě se soud ztotožňuje se správními orgány, že zejména s ohledem na věk dětí žalobce nelze rozhodnutí (a s ním související odloučení) považovat za nepřiměřené vzhledem k závažnosti a společenské nebezpečnosti zločinu, jehož se žalobce na území České republiky dopustil.
51. Ve vztahu k zletilým dětem žalobce soud poté odkazuje na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 5. 2018, sp. zn. C-82/16, kde je uvedeno, že *„je-li občan Unie zletilý, o vztahu závislosti, který může odůvodňovat přiznání odvozeného práva pobytu na základě tohoto článku dotyčného příslušníkovi třetí země, lze uvažovat pouze ve výjimečných případech, kdy s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem nemůže být dotyčná osoba žádným způsobem odloučena od rodinného příslušníka, na kterém je závislá.“* V tomto směru žádné takové zcela výjimečné okolnosti žalobce neoznačil.
52. Soud ve shodě se správními orgány nepopírá, že dojde k intenzivnímu zásahu do rodinného života žalobce, avšak s ohledem na trestnou činnost žalobce a na veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nelze shledat dopad rozhodnutí správních orgánů do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků nepřiměřeným. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

53. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodnou námitku o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na jeho dopad do soukromého a rodinného života žalobce.
54. Pro úplnost soud k poukazu právního zástupce žalobce při jednání soudu na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/2020, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, sp. zn. 2 Azs 29/2019, uvádí, že tyto nelze v otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí aplikovat na nyní projednávanou věc. Ani Ústavní soud v poukazovaném nálezu, ani Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku se přiměřeností dopadů zamítavého rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vůbec nezabývaly. Nejvyšší správní soud se věnoval pouze otázce, zda správní orgán v napadeném rozhodnutí posoudil existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti. Ústavní soud se poté věnoval tomu, zda k tomuto posouzení došlo nejen ze strany správních orgánů, ale i ze strany správních soudů.
55. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. srpna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)